

Samuze en de Muzikale Dag.

Vol verwachting klopt ons hart en het is nog niet eens Sinterklaas hoewel de speculaas wel al het koekje bij de koffie is. Gewapend met koek en zopie zonder ijs sta ik als eerste te wachten op de Muzikale Dag. Sesam open u en in dit geval heeft Koos de sleutel.

Een nieuwe ambiance voor ons orkest en we zitten meteen maar op het podium. Kunnen we vast wennen aan de uitvoering om een uur of vier die waarschijnlijk overweldigend bezocht gaat worden, want wie wil er nou niet naar ons komen luisteren.

Voorlopig luisteren we eerst naar Martin de Boer die ons samenraapsel aan mensen en instrumenten straks moet laten klinken als een orkest. Een hele opgave waar hij zich danig en kordaat van kwijt. Met een behoorlijk tempo tussen de verklarende verhalen door. Ik heb warempel nauwelijks tijd om iets op te schrijven.

Als leden van het orkest kennen wij elkaar en ook onze muzikaal sterke en zwakke plekken. De dirigent voor één dag niet. Dus gaan we aan de slag met een "eenvoudige" Bach met de goede raad: "Laat het zingen op je instrument. Speel het zoals je het zingt. Het nadeel hier is dat je de tekst mist."

"Kijk vooral naar de dirigent. Daar wordt hij voor betaald."

Hoor ik daar de woorden van onze eigen dirigent of zouden alle dirigenten hetzelfde zeggen? Bach is ons bekend maar daarom niet minder moeilijk en vooral mooi.

"Ik heb een rode draad bedacht voor vandaag en dat is de dans en de Hongaarse Dans No 5 van Brahms gaan we spelen in dit tempo. "Oei, dat tempo" zegt iemand en het antwoord is: "Is dat al oei"?

We spelen het eerst maar eens allemaal en hopelijk samen."

"Nou, daar zijn we gelukkig doorheen."

"De eerste vier zijn eigenlijk hetzelfde."

"Het lijkt hetzelfde maar is het niet."

Ga daar maar mee aan de maatslag.

Trouwens van maatstrepen houdt onze dirigent niet.

"Die zijn slecht voor je muzikale verbeelding."

De moeilijke passages van veel achtstes achter mekaar noemt hij gedoe en als je ze allemaal raakt, is het mooi. "Zorg dat je er bent als de tijd om is." In het begin komen we behoorlijk tijd tekort. Met veel herhaling en geduld klinkt er na oefening toch meer kunst. "Bij vele rusten tel dan niet. "Je hoort wel waar je moet beginnen Zie je wel. Het kan zo op de plaat, maar speel het wel pittiger en passionata. Kijk waar je kunt ademen. Er is eigenlijk maar één plaats om te ademen en dat is de goeie."

En net voor de lunch horen we nog even tussen neus en lippen door: "Jullie hebben geen lunchpauze zo meteen."

Er zijn mensen die dat letterlijk nemen. Ze spelen de pauze door en daarna klinkt het nog mooier.

Pas op de plaats tussen al die dansen door.

Die pompoensoep gaat er wel in.

Een boerendans met gedachte klompen, een menuet zonder pruiken, een statige pavane en de koning op een trom afgerond met een gigue. Dat is wat anders dan een siësta.

Barokmuziek in een modern jasje want een vijfkwartsmaat in die tijd, dat kan toch helemaal niet.

Tussendoor het stemmen is ook een ear-opener.

"Als je meer dan één instrument hoort, zit je fout. Met dezelfde instrumenten is dat natuurlijk een stuk gemakkelijker." En "Wat is er valser dan een dwarsfluit" roept bij mij het antwoord op: "Twee dus."

Dan trekken wij onze denkbeeldige hoepeljurken aan en zetten wij onze gepoederde pruiken op voor de alom door André Rieu wereldbekend gemaakte Second Waltz. Dat swingt de pan uit met veel rusten waarin de non-solisten weer op adem kunnen komen. Daar zit de vaart wel in al zijn de overgangen wat stroef en worden de maatstrepen wat genegeerd maar ja, dat hadden we toch net geleerd?

Na vijf uur oefenen met als laatste A groovy kind of love, ons welbekend van Phil Collins, krijgen wij een bemoedigend compliment: "Het begint al een beetje aardig te klinken."

En om vier uur zit het duizendkoppig publiek klaar om ons

over zich heen te laten komen. Dat zijn toch de echte die-hards, die dan ook beloond worden met wijn, koek en zopie die nu op de toog staan.

Sommigen betitelden zichzelf als drijfzand.

Toch knap om je hoofd zo boven water te houden dat je nog kunt spelen ook. Martin de Boer heeft met zijn expertise, geduld, aanmoediging en inzet dat drijfzand toch aardig tot een geheel weten te vormen.

Een klein fundament waar wij als orkest weer een tijdje op kunnen teren. Niet alleen dat we zoveel geleerd hebben, we vonden het nog heel leuk ook.

Ik tenminste wel.

Inge Gorris

Bilthoven, 30 oktober 2011.